

The Project Gutenberg eBook of Pekka Poikanen (Peter Pan), by J. M. Barrie

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Pekka Poikanen (Peter Pan)

Author: J. M. Barrie

Translator: Tyyni Tuulio

Release date: March 8, 2015 [EBook #48434]

Language: Finnish

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK PEKKA POIKANEN (PETER PAN) ***

Produced by Juha Kiuru

PEKKA POIKANEN (Peter Pan)

Kirj.

J. M. Barrie

Englannista mukailleen suomensi Tyyni Haapanen-Tallgren

WSOY, Porvoo, 1922.

SISÄLLYS:

Kotona.
Mikä-Mikä-Mikä-Maa.
Merenneitojen järvi.
Maanalaisessa kodissa.
Rosvolaiva.
Kotona taas.

KOTONA.

Olipa kerran — Lontoon suuressa kaupungissa — ihmeen hauska lastenkamari, jossa oli kolme pientä sänkyä kolmea lasta varten. Lasten nimet olivat Jukka Napoleon, Vendi Moira Angela ja Mikael, ja heidän vanhempansa olivat herra ja rouva Darling. Lastenkamari oli suuri ja ilmava, siinä oli leveä ikkuna, ja takassa paloi iloinen tuli. Nurkassa tikutti iso kello, ja seinällä oli koreanvärisiä satukuvia.

Herra ja rouva Darlingilla kyllä oli pieni palvelustyttö Liisa, mutta lapsia hoiti iso, kiltti koira, jonka nimi oli Nana. Se riisui ja kylvetti lapset joka ilta, ja sen kopin paikka oli lastenkamarissa.

Sinä iltana, josta kertomuksemme alkaa, torkkui Nana kaikessa rauhassa tulen ääressä, pää painettuna kypäliin. Herra ja rouva Darling olivat lähdössä päivälliskutsuihin, ja Nanan piti jäädä hoitamaan lapsia. Sitten rupesi kello pärisemään ja löi — yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi, kuusi — ja silloin oli aika ruveta panemaan lapsia levolle.

Nana nousi, oikoili jäseniään ja väänsi hampaillaan sähkön palamaan. Olisittepa nähneet vain, kuinka hyvin ja taitavasti se osasi tehdä tuon tempun. Sitten se käänsi peitot kauniisti auki ja levitti pienet yöpaidat tulen ääreen. Ja sitten se meni kylpyhuoneeseen ja laski vettä ammeeseen. Se koetti kypälällään, oliko vesi sopivan lämmintä, ja lähti hakemaan Mikaelia, joka oli nuorin lapsista ja jonka ensimmäisenä piti päästä nukkumaan. Mikael sai ratsastaa kylpyhuoneeseen Nanan selässä kuin ponihevosen. Mikael, niinkuin pojat tavallisesti, ei ollenkaan olisi tahtonut mennä kylpyyn, mutta Nana oli luja ja pani hänet muitta mutkitta ammeeseen. Sitten Nana sulki oven, ettei Mikael saisi vetoa. Äiti tuli katsomaan, kun poika läiskytteli hyvässä, lämpimässä vedessä.

Kun äiti palasi lastenkamariin, kuuli hän ikkunan takaa heikkoa rapinaa. Hento poika, noin Jukan kokoinen, koetti avata ruutua, mutta katosi heti kun rouva Darling huudahti hämmästyneenä. Rouva Darling avasi kiireesti ikkunan, mutta mitään ei näkynyt, ei muuta kuin naapuritalojen himmeät katot ja tummansininen taivas niiden yläpuolella. Äitiä alkoi hiukan peloittaa, sillä hän oli nähnyt tuon saman pojan edellisenäkin iltana ikkunan takana. Silloin oli Nana juossut ikkunaan ja sulkenut sen niin äkisti, että pojan varjo oli jäänyt väliin. Äiti oli löytänyt varjon Nanan suusta, kääriänyt sen huolellisesti kokoon ja pannut talteen. Äiti muisteli nyt kaikenlaisia juttuja tontuista ja keijukaisista, ja satumaa tuntui tulevan liian lähelle. Hän olisi mieluummin jäänyt päivälliskutsuista pois.

Mutta hän rauhoittui taas, kun lapset yhdessä juoksivat sisään. Jukka ja Vendi leikkivät isää ja äitiä, mikä heidän mielestään oli kaikista hauskin leikki, ja rouva Darlingin kauniit kasvot säteilivät, kun hän katseli heitä. Äkkiä syöksyi isä huoneeseen hyvin hermostuneena. Hän ei osannut solmita kravattiaan — tiedättehän kaikki kuinka vaikeata se on! Äiti auttoi hänet pulasta helposti, ja sitten isä alkoi harppailla ympäri huonetta Mikael selässään. Viimein hän paiskasi pojan sänkyyn niin että mojahti vain!

Mutta sitten tapahtui niin ikävästi, että kun herra Darling meni kylpyhuoneeseen, tuli Nana ovesta vastaan ja törmäsi hänen hyvinsilitettyihin mustiin housuihinsa niin että niihin jäi pari harmaata, tarttuvaa koirankarvaa. Isot ihmiset eivät pidä karvoista vaatteissaan, ja herra Darling oli hyvin vihainen Nanalle, uhkasipa vallan erottaa sen virasta. Mutta silloin äiti Darling kertoi hänelle pienestä satupojasta, joka oli yrittänyt tulla sisään ikkunasta. Äiti kertoi kuinka Nana oli haukkunut sitä ja sulkenut ikkunan niin nopeasti, että pojan varjo oli jäänyt sisäpuolelle. Hän näytti varjon isälle ja sanoi olevansa kovin onnellinen, kun hänellä oli lapsenhoitajana sellainen aarre kuin Nana.

"Näet nyt kuinka paljon hyötyä Nanasta on", sanoi rouva Darling, kun viisas koira samassa tuli sisään ja toi Mikaelin yskänlääkkeen.

Mutta Mikael oli tuhma eikä tahtonut ottaa lääkettä, ja siitä nousi aika meteli. Vendi, joka oli viisas pikku tyttö, keksi silloin loistavan keinon.

"Isäpä ottaa omaa lääkettään Mikaelin seuraksi."

"Hyvä on", sanoi isä, "saammepa nähdä kumpi on urhoollisempi." Kaksi lasia tuotiin ja pantiin täyteen lääkettä. "Yksi, kaksi, kolme!" laski Vendi, ja Mikael tyhjensi lasin kuin mies.

Mutta isä oli vain tyhjentävinään ja piilottikin oman lasinsa selän taa. Jukka sai hänet kiinni ja huusi: "Isä ei juonutkaan." Ja Mikael rupesi itkemään ja parkumaan, kun huomasi, että hänet olikin petetty.

Silloin isä teki jotakin, joka hänen mielestään oli hyvin sukkelaa. Hän kaatoi lääkkeensä Nanan ruokakuppiin. Nana parka luuli, että se oli jotakin hyvää ja riensi heti latkimaan. Isä vallan ulvoi naurusta nähdessään Nanan moittivan katseen. Mutta lapset, jotka pitivät vanhasta hoitajastaan hyvin paljon, olivat ihan onnettomia, kun se vetäytyi koppiinsa niin murheellisen ja loukkaantuneen näköisenä kuin koira ikinä saattaa olla. Isää harmitti, kun ei kukaan nauranut hänen pilalleen, ja kostoksi hän houkutteli Nanan kopista ulos ja veti sen kaulanahasta pihalle, joka muka oli koirien oikea paikka. Ja sinne hän jätti Nana paran, kahleisiin ja epäsuosioon, vaikka lapset itkivät ja pyysivät sen puolesta.

Äiti koetti lohduttaa lapsia ja suuteli heitä hellästi niinkuin äitien tapa on. Sitten hän peitti heidät,

lauloi uneen ja jätti yölamput palamaan heidän seurakseen. Ja lopuksi hän hiipi hiljaa huoneesta ja lähti päivälliskutsuihin isän kanssa.

PEKKA POIKANEN TULEE.

Suuressa lastenkamarissa oli nyt aivan hiljaista. Äkkiä yölamput rupesivat lepattamaan, himmenivät ja sammuivat yksitellen. Samassa singahti huoneeseen pieni tulipallo, joka hyppeli levottomana sinne tänne ja katosi viimein pesukannuun.

Sitten ilmestyi pimeään ikkunan taakse tuo sama hento, notkea olento, jonka rouva Darling oli nähnyt. Kuului vain napsaus, ikkuna aukeni ja eräs pieni poika tuli varovasti sisään.

Hän näytti hakevan jotakin, ja helppohan on arvata, että hän haki varjoansa.

"Heli, missä olet?" kuiskasi hän. Ja kun valopallo loisti pesukannusta, jatkoi poika: "Heli, tiedätkö mihin se on pantu?"

Tuo pieni valopallo oli keijukaistytty, joka tiesi kaiken mitä vain tietää voi. Sellaisia keijukaiset ovat. Koko tyttö ei näyttänyt muulta kuin tulipalloilta, mutta hänen äänensä kuului selvästi ja se oli kuin hopeakellojen helinää. Senvuoksi oli hänen nimensä Helikello.

Helikello pysähtyi vihdoon piirongin toisen laatikon eteen. Poika juoksi riemuissaan paikalle, avasi laatikon ja veti esiin varjonsa. Se oli vielä kauniissa käärössä, aivan niinkuin rouva Darling oli jättänyt sen.

Varjo oli nyt löytynyt, mutta se oli saatava paikoilleen takaisin. Poika keksi mielestään mainion keinon: hänpä kiinnittää varjon saippualla jalkaansa!

Hän istahti matolle, saippuoi jalkansa ja saippuoi varjon. Mutta varjo ei vain tarttunut jalkaan. Mitä hyötyä on sellaisesta varjosta, joka ei pysy ihmisessä kiinni? Tehtyään monta turhaa yritystä tuo pieni miesparka painoi kasvat käsiinsä ja nyyhkytti ääneen.

Silloin Vendi heräsi ja nousi istumaan vuoteessaan. Hän ei ollenkaan pelännyt, kysyi vain: "Pikku poika, miksi itket?"

Poika hypähti pystyyn, otti lakin päästään ja kumarsi hyvin syvään. Vendi nijasi, vaikka sängyssä onkin hyvin vaikea nijata.

"Mikä sinun nimesi on?" kysyi pieni poika.

"Vendi Darling. Entä sinun?"

"Pekka Poikanen."

"Missä sinä asut?"

"Toisesta kadunkulmasta oikealle ja sitten suoraan eteenpäin aamuun asti."

Tämä oli Vending mielestä hyvin lystikäs osoite, mutta hän oli hyvin pahoillaan kun kuuli, ettei Pekalla ollut äitiä. Ihmekö sitten, että hän itki! Mutta Pekka ei itkenyt sitä, hän itki vain, kun ei saanut varjoansa tarttumaan kiinni. Vendi hymyili sellaiselle ja selitti pontevasti, että saippuasta ei ollut mitään hyötyä. Varjo oli ommeltava jalkaan kiinni.

"Ompelenko minä?" kysyi hän ja nousi hakemaan ompelulippaansa. Sitten hän heti ryhtyi työhön, ja vaikka tekeekin aika lailla kipeätä, kun varjo ommellaan jalkaan kiinni, kesti Pekka kaiken hyvin urheasti. Ja nyt varjo pysyikin hyvin paikallaan. Pekka oli kovin mielissään ja tanssi onnellisena ympäri huonetta. Varjo hyppeli hänen mukanaan ja teki kauniita kuvioita lattialle.

"Voi kuinka olin viisas!" huusi Pekka haltioissaan ja kiekui aivan kuin kukko.

"Senkin itserakas", sanoi Vendi loukkaantuneena. "Enkö minä sitten tehnyt mitään?"

"No niin, teithän sinäkin hiukan."

"Hiukan! Jollei minusta ole mitään hyötyä voin ainakin vetäytyä pois", sanoi Vendi. Ja hän hypähti

takaisin sänkyyn ja painoi päänsä peiton alle.

"Oi, Vendi, älä mene pois", pyysi Pekka hädissänsä. "Minä en voi olla kiekumatta, kun olen tyytyväinen itseeni. Yksi tyttö tekee enemmän hyötyä kuin kaksikymmentä poikaa."

Pekka oli viisas tällä kertaa, ja nuo järkevät sanat saivat Vendin taas nousemaan. Hän lupasi antaa Pekalle suukonkin, mutta Pekka ei tietänyt mitä hän tarkoitti. Hän näki Vendin sormessa sormustimen ja luuli, että Vendi aikoi antaa sen hänelle.

Silloin Vendille selvisi, ettei tuo poika parka edes tietänyt, mikä suukko on. Mutta koska hän oli kiltti ja äidillinen pikku tyttö, ei hän tahtonut loukata Pekan tunteita ja ruveta nauramaan, vaan pani sormustimen hänen sormeensa.

Pekka piti sormustimesta paljon. "Annanko minäkin sinulle suukon?" kysyi hän. Hän irroitti napin takistaan ja lahjoitti sen juhlallisena Vendille.

Vendi kiinnitti napin vitjoihin, jotka olivat hänen kaulassaan. Sitten hän unohti, ettei Pekka tietänyt, mikä suukko on ja pyysi häneltä taas suukkoa. Pekka antoi sormustimen takaisin hiukan suruissaan.

"Oi, en minä tarkoittanut *suukkoa*, minä tarkoitin sormustinta", korjasi Vendi kiltisti asian.

"Mikä se sitten on?" kysyi Pekka.

"Se on tällainen", vastasi Vendi ja suuteli kauniisti hänen poskeansa.

"Oi!" huudahti Pekka, "kuinka hauskaa!" Ja hän rupesi nyt vuorostaan antamaan Vendille *sormustimia*, ja tämän jälkeen hän aina sanoi suukkoa sormustimeksi ja sormustinta suukoksi.

"Kuinka vanha sinä olet, Pekka?" kysyi Vendi.

"En tiedä tarkoin", vastasi Pekka, "mutta kyllä kai minä olen ihan nuori. Minä karkasin kotoa samana päivänä kuin synnyin."

"Karkasit kotoa — miksi sitten?"

"Siksi että kuulin isän ja äidin puhelevan, mitä minusta pitää tulla, kun kasvan mieheksi. Minä en tahdo kasvaa mieheksi. Minä tahdon aina olla pieni poika ja pitää lystiä. Minä karkasin ja olen asunut keijukaisten joukossa."

Vendi tuli vallan sanattomaksi riemusta, kun huomasi istuvansa pojan vieressä, joka tunsi keijukaisia. Sitten hän sanoi: "Pekka, ihanko totta sinä tunnet keijukaisia?"

"Tunnen kyllä, mutta he ovat kuolleet jo melkein kaikki. Katsos, Vendi, kun maailman ensimmäinen pikkuvauva nauroi ensimmäisen kerran, särkyi sen nauru tuhansiksi kappaleiksi, ja kaikki kappaleet muuttuivat keijukaisiksi. Siitä saivat keijukaiset alkunsa. Ja aina kun uusi vauva syntyy maailmaan, tulee sen ensimmäisestä naurusta keijukainen. Pitäisi siis olla yksi keijukainen jokaista pikku poikaa ja tyttöä kohti, mutta niin ei ole. Tämän ajan lapset saavat oppia jos jotakin ja tietävät niin paljon. He lakkaavat pian uskomasta keijukaisiin, ja aina kun joku lapsi sanoo: 'Minä en usko keijukaisiin', kaatuu jossakin keijukainen kuolleen maahan."

Pekka alkoi katsella ympäri huonetta ikäänkuin häneltä olisi kadonnut jotakin. Helikello oli poissa! Ennenkuin Pekka kuitenkaan ehti tulla levottomaksi, rupesi kuulumaan kellojen helinää. Pekka osasi keijukaisten kieltä ja tiesi heti, mikä oli hätänä. Hän veti auki saman laatikon, jossa hänen varjonsa oli ollut, ja sieltä Helikello hyppäsi lattialle. Keiju oli hyvin suuttunut Pekalle, joka oli vahingossa sulkenut hänet laatikkoon. Hän hyppeli ympäri huonetta, mutta silloin pääsi Vendiltä sellainen ihastuksen huuto, että Heli pelästyi ja meni piiloon kellon taakse.

"Mutta, Pekka", sanoi Vendi nyt, "jollat enää asu keijukaisten joukossa, niin missä sitten asut?"

"Minä asun Kadonneitten poikain kanssa."

"Keitä he ovat?"

"He ovat lapsia, jotka putoavat vaunuistaan, kun hoitajatar katsoo muualle. Jollei heitä tulla perimään seitsemän päivän kuluessa, lähetetään heidät Mikä-Mikä-Mikä-maahan kustannusten välttämiseksi. Minä olen heidän kapteeninsa."

"Voi kuinka hauskaa teillä mahtaa olla!"

"On kyllä", sanoi viekas Pekka, "mutta me olemme vähän yksinäisiä."

Meillä ei ole ollenkaan naisseuraa."

"Eikö kukaan kadonneista lapsista ole tyttö?"

"Ei toki, pikku tytöt ovat vallan liian viisaita — eivät he putoa vaunuistaan."

Vendi oli tuosta kovin mielissään. "Mutta, Pekka, minkätähden sinä tulit lastenkamarin ikkunan taakse?" kysyi hän sitten.

Pekka sanoi tulleen kuulemaan niitä hauskoja satuja, joita Vendingin äiti kertoi lapsilleen. Kadonneilla pojilla ei ollut äitiä, eikä kukaan kertonut heille satuja.

"Tiedätkö, mitä varten pääskysel rakentavat pesänsä kattojen räystäään alle? Ne tahtovat kuulla satuja. Oi, Vendi, äitisi kertoi eilen niin hauskaa satua."

"Mitä sitten?"

"Prinssistä, joka etsi tyttöä, joka oli pudottanut lasikengän."

"Pekka", huusi Vendi innoissaan, "se oli Tuhkimo, ja prinssi löysi hänet, ja he elivät onnellisina siitä lähtien."

Pekka tuli niin iloiseksi, että hän nousi lattialta ja juoksi ikkunalle. "Minne lähdet"? kysyi Vendi epäluuloisena.

"Kertomaan toisille pojille."

"Älä mene, Pekka", pyysi Vendi. "Minä osaan niin paljon satuja. Minä kerron sinulle vaikka kuinka monta, jos vain jätät."

"Voi, Vendi, sinähän tulet minun kanssani kertomaan meille satuja!" huusi Pekka ja rupesi vetämään Vendiä ikkunaan päin.

Vendi oli tietysti mielissään, kun häntä pyydettiin, mutta hän sanoi kuitenkin: "Pekka, minä en voi! Ajattele äitiä! Ja minähän en osaa lentää!"

"Minä opetan."

"Voi kuinka hauskaa!"

"Minä opetan sinua hyppäämään tuulen selkään, ja sitten mennään! Ja sen sijaan, että nukkuisit vaivaisessa sängyssäsi, voit lentää minun kanssani ja puhella hauskoja asioita tähdille."

"Oi", huusi Vendi hurmaantuneena.

"Ja tiedätkö, Vendi, että siellä meillä on merenneitojakin."

"Oikeinko niillä on pyrstö?"

"Pitkä pyrstö. Ja, Vendi", lisäsi viekas Pekka, "sinä saisit peittää meidät yöksi! Ketään meistä ei koskaan ole peitetty. Kaikki pojat ikävöivät äitiä. Ja sinä saisit parsia sukat ja paikata vaatteemme ja ommella meille taskut. Kellään meistä ei ole taskuja!"

Silloin ei Vendi enää voinut vastustaa. "Pekka, opetatko sinä Jukkaa ja Mikaeliakin lentämään?"

"Opetan kyllä, jos tahdot."

Vendi herätti kohta Jukan ja Mikaelin. Kun he kuulivat, että Mikä-Mikä-Mikä-maassa oli merirosvojakin, alkoivat he äänekkäästi tahtoa mukaan. Pekka näytti heille nyt kuinka lennetään, ja hekin koettivat lentää, mutta siitä ei tullut mitään.

"Kuinka sitä oikein pitää tehdä?" kysyi Jukka.

"Ajattele vain kauniita, ihmeellisiä ajatuksia, niin ne nostavat sinut ylös", sanoi Pekka.

Mutta ei siitäkään tullut mitään. Lapset vain hyppivät huoneessa ja heiluttelivat käsivarsiaan kuin kömpelöt linnunpoikaset.

"Minun täytyy puhaltaa teihin keijukaistomua", sanoi Pekka.

"Liikuttakaa nyt hartioitanne niinkuin minä."

He koettivat ja huomasivat osaavansa lentää, ensin ihan pikkuisen, sängystä lattialle ja takaisin,

sitten sänkyjen yli ja huoneen poikki ja lopulta melkein yhtä vapaasti kuin Pekka itse.

"Heli, näytä tietä!" huusi Pekka, ja keijukainen kiiti lentoon kuin pieni tähti. Kellään lapsista ei ollut aikaa pukeutua päivävaatteisiin, mutta Jukka sieppasi hattunsa lentäessään ulos ikkunasta. Pekka Poikanen piti Vendiä kädestä, ja niin sitä lennettiin tummansiniseen tähtiyöhön.

Minuuttia myöhemmin syöksyivät isä ja äiti huoneeseen. Uskollinen Nana oli vaaraa vainuten temponut kahleensa auki ja juossut hakemaan heitä kotiin.

Mutta he tulivat liian myöhään. Lapset olivat jo matkalla Mikä-Mikä-Mikä-maahan.

MIKÄ-MIKÄ-MIKÄ-MAA.

Kaukana Mikä-Mikä-Mikä-maassa asuivat Kadonneet pojat syvällä metsässä. Lähellä oli merenneitojen järvi, jossa nyt oli jäitä. Puissa ei ollut ainoatakaan kesän lehteä.

Sudet ulvoivat vähän kauempana metsässä ja viljejä eläimiä piileskeli pensaikossa. Merirosvot väijyivät laivassaan, mieli täynnä ilkeitä ajatuksia, ja Punanahka-intiaanit, jotka olivat poikien ystäviä, elelivät wigwamiensa kätköissä metsän pimenoissa.

Kadonneet pojat olivat puettuina paksuihin karvaturkkeihin ja muistuttivat enemmän karhunpoikia kuin ihmisiä. He odottivat jännittyneinä kapteeniansa Pekkaa kotiin. Heitä oli kuusi: Hoikkajalka oli vanhin, sitten oli Totteli ja Piikki ja Pörrö ja Kaksoset, jotka olivat niin toistensa näköiset, että sama nimi kelpasi kummallekin.

Pojat asuivat kuin myyrät pienessä huoneessa maan alla, jossa he parhaiten olivat turvassa pedoilta ja merirosvoilta. Jokaisella oli oma rappukäytävänsä, joka oli kaivettu puun runkoon. Siihen he voivat helposti pujahtaa ja pääsivät puun juuria pitkin kotiinsa.

Tällä hetkellä he olivat ulkona talostaan ja leikkivät kaikessa rauhassa, vaikka eivät voineetkaan käsittää, miksi Pekka viipyi niin kauan. Hoikka puhalteli pilliin ja tanssi suuren strutsilinnun kanssa. Mutta silloin rupesi äkkiä kuulumaan merirosvojen karkeitä ääniä. Piikki, joka oli hyvin rohkea poika, lähti vakoilemaan puiden väliin, mutta toiset ehtivät hädintuskin livahtamaan alas maanalaiseen kotiinsa.

Suuret, rumat merirosvot tulla tömistivät paikalle vetäen isolla kelkalla kapteeniaan, joka istui siinä mahtavana ja pöyhkeänä. Ette voi ajatella ilkeämmän näköistä roistoa kuin tuo kapteeni. Hänen nimensä oli Janne Koukkunen, ja se nimi sopi hänelle. Hänen toinen kätensä oli poikki, ja sen sijalla oli kaksinkertainen rautakoukku. Hänellä oli häijyt, mustat silmät, hänen julmat partaiset kasvonsa olivat mustat kuin muste, ja sysimusta tukka riippui kasvoilla pitkinä, rasvaisina suortuvina. Hän lauloi kauheata laulua ja löi tahtia rumalla koukkukädellään. Tämä mies oli ilkein rosvo mitä koskaan on elänyt. Hän suorastaan ui pahuudessa! Hänen omat miehensäkin pelkäsivät häntä, ja he olivat melkein yhtä ilkeitä. Ihmekö siis, jos Kadonneet pojat juoksivat koloonsa kuin kaniinit.

Kapteeni Koukkunen tahtoi ennen muita saada käsiinsä Pekka Poikasen. Pekka se oli joka kerran, kauan sitten, Kadonneitten poikain ja merirosvojen välisessä taistelussa oli hakannut poikki hänen oikean käsivartensa ja heittänyt sen krokotiilille. Krokotiilin suussa Janne Koukkusen käsi oli maistunut niin hyvältä, että peto kovin mielellään olisi ottanut lisää. Se oli siitä saakka vaeltanut maasta maahan ja merestä mereen lipoen kieltään ja toivoen saavansa loputkin kapteenista.

Olihan kapteenilla siis syytäkin vihata Pekkaa. Oli kauhean vaivalloista aina vain juosta pakoon ahnasta krokotiilia. Peto vainusi hänen jälkensä ja tuli hirmuisena ja pelottavana hänen perässään, minne hän ikinä meni. Kapteeni pääsi edelle vain silloin kun krokotiili nukkui. Ja koska hänellä oli nopeakulkuinen laiva, oli hän tähän saakka aina onnistunut pääsemään pakoon. Mutta kauheata elämää se oli!

Kapteeni Koukkusen onneksi oli krokotiili kerran vahingossa sattunut nielemään herätyskellon. Se oli niin hyvä kello, että se ei koskaan lakannut käymästä, oli se sitten missä tahansa. Krokotiilin vatsassakin se kävi ja tikutti niin kovaa, että kapteeni aina saattoi kuulla, kun krokotiili oli tulossa, ja tiesi livistää pakoon.

Janne Koukkunen nousi kelkasta ja istahti suurelle sienelle (Mikä-Mikä-Mikä-maassa sienetkin

kasvatvat jättiläiskorkuisiksi). Hän ajatteli, kuinka hän parhaiten voisi vahingoittaa Pekkaa.

Samassa hän huomasi, että sieni oli lämmin, eikä vain lämmin, vaan suorastaan polttava, eikä se ollut ihmekään. Kun kapteeni raivoissaan hyppäsi pystyyn, huomasi hän, että sieni, jolla hän oli istunut, olikin Kadonneitten poikien talon savupiippu, jonka Pekka niin oli koettanut piilottaa. Hän arvasi kohta, että Kadonneet pojat asuivat kaikessa rauhassa tuolla alhaalla.

Kapteeni Koukkusella oli heti paikalla valmiina ilkeä suunnitelma. Hän päätti leipoa suuren, ihanan kaakun, joka päältäpäin olisi kauniisti koristeltu vihreällä sokerilla ja sisältä myrkytetty. Hän oli varma, että Kadonneet pojat, joita ei kukaan äiti paimentanut, ahmisivat kaakun suoraa päätä ja kuolisivat hirvittäviin tuskiin.

Kapteeni Koukkusen lähin mies, jonka nimi oli Kiero, oli kovin mielissään tästä tuumasta, ja nauraa hohotti suureen ääneen.

"Kättä päälle", sanoi Koukkunen, mutta Kiero ei tahtonut ja koetti keksiä esteitä.

"Tassu tänne, Kiero", huusi Kapteeni hirmuisella äänellä.

Ja Kieron ei auttanut muu kuin ottaa tuo kauhea koukku käteensä, ja sitten he tanssivat. Koukkunen irvisteli ilkeästi ja lauloi rumalla äänellään.

Mutta juuri kun hän oikein iloitsi häijystä tuumastaan, alkoi kuulua omituista ääntä. Oli kuin ruisräökkä olisi lentänyt kahisevan laihon läpi ja tullut yhä lähemmäksi. "Tik tak tik tak tik tak."

"Krokotiili! Krokotiili!" ulvoi rosvokapteeni ja lähti juoksemaan henkensä edestä.

Kun rosvot olivat kadonneet metsän syvyyksiin krokotiili kintereillään, tulivat intiaanit paikalle hiljaa hiipien ja lähtivät ajamaan takaa rosvoja. Etunenässä oli Tiikeri-Lilja, heidän kuningattarensa, joka juoksi ketterästi puiden lomitse ja painoi korvansa maahan kuullakseen, mitä tietä viholliset olivat menneet. Tiikeri-Lilja piti paljon Pekka Poikasesta, niinkuin Helikello ja Vendi, ja Pekan viholliset olivat hänenkin vihollisiaan.

Punanahat hiipivät rosvojen jäljissä ja heidän askelensa olivat niin hiljaiset, että kovakuoriaiset ruohikossa eivät liiku sen hiljaisemmin. Pian he olivat kokonaan hävinneet näkyvistä ja silloin rupesivat Kadonneet pojat yksitellen kurkistelemaan puunrunkojensa alta.

Kun pojat näkivät, että kaikki oli rauhallista, palasivat he vähitellen leikkipaikalleen pensaikossa. Mutta kauan he eivät saaneet olla rauhassa. Rupesi kuulumaan vihaista susien ulvontaa, ja Piikki, joka oli lähtenyt yksin ulos, juoksi takaisin vallan hengästyneenä.

Hän syöksyi toisten poikain joukkoon, ja hänen kintereillään tuli lauma laihoja ja nälkäisiä susia, joiden silmät kiiluivat kuin hehkuvat hiilet.

Mitä piti Kadonneitten poikien nyt tehdä? He olivat joutuneet pahaan kiipeliin, ja johtajakin oli poissa. Onneksi joku heistä muisti, mitä Pekan oli tapana tehdä, kun tällaista sattui. Aina kun villit eläimet hätyyttivät Pekkaa, juoksi hän niitä vastaan selkä edellä ja kovasti tömistellen ja katsella mulkoili niihin jalkainsa välistä.

Kadonneet pojat tekivät nyt tämän tempun kaikki yhdessä, ja tosiaankin sudet säikähtivät siitä niin, että pakenivat kauhusta ulisten takaisin koloihinsa.

Sitten Piikki kertoi toisille pojille, että hän oli nähnyt ihmeellisen kauniin valkoisen linnun.

"Se lensi tänne päin", sanoi Piikki. "Se näytti niin väsyneeltä ja sanoi: 'Vendi parka!'"

"Oletko varma, että se oli lintu?" kysyivät toiset.

Piikki oli siitä aivan varma, ja melkein samassa he näkivät Vendin, joka valkeassa yöpaidassaan lensi metsän läpi. Helikello lensi hänen vieressään, mutta syöksähti edelle ja tuli sanomaan pojille, että Pekka tahtoi heitä ampumaan tuon linnun. Helikello oli väliin oikein ilkeä pieni keijukainen. Hän ei pitänyt Vendistä, koska Pekka oli suudellut Vendiä.

Totteli sieppasi kohta jousensa ja nuolensa ja ampui tuota kummallista lintua. Lintu putosi maahan. Silloin pojat huomasivat, että se ei ollutkaan lintu, vaan pieni tyttö, ja kenties juuri se äiti, jonka Pekka oli luvannut tuoda heille.

Pojat säikähtivät kovin ja ymmärsivät heti tehneensä hyvin pahasti. Ja juuri silloin tuli Pekka lentäen Jukan ja Mikaelin kanssa ja kysyi Vendiä.

"Hän lensi tänne, oletteko nähneet häntä?" kysyi Pekka.

"Olemme kyllä", sanoi Totteli ja viittasi Vendiin, joka makasi maassa liikkumattomana.

Pekka kumartui katsomaan ja näki, että Vendi oli kuollut. Hän huomasi nuolen ja tunsu sen Tottelin nuoleksi. Pekka oli kovin vihoissaan ja aikoi samalla nuolella lyödä Tottelin kuoliaaksi. Kahdesti hän joko kohotti kätensä, mutta hän ei voinut lyödä, jokin pidatti hänen kättään. Ihmeellistä kyllä se oli Vendi, joka oli heikosti liikauttanut käsivarttaan. Silloin he kaikki tulivat hyvin iloisiksi, sillä he näkivät, että Vendi ei ollutkaan kuollut, niinkuin he olivat luulleet. Hän oli vain pyörtynyt. Nuoli oli sattunut samaan nappiin, jonka Pekka oli hänelle antanut ja jota hän kantoi kaulassaan.

Vendi toipui pian, mutta hän oli vielä kovin heikko ja väsynyt pitkän lentonsa jälkeen. Pojat eivät oikein tietäneet, mitä tehdä hänelle. Heidän mielestään ei olisi ollut oikein sopivaa viedä häntä maanalaiseen taloon, mutta eivät he voineet häntä siihenkään jättää. Viimein he päättivät rakentaa talon hänen ympärilleen. He eivät vain oikein tietäneet, minkälainen talo heidän piti rakentaa. Silloin Vendi puolinukuksissa laului, minkälaisen talon hän tahtoisi.

"Kun sievän talon saada vois ja vallan pikkuisen! Sen katto sammalvehryt ois ja seinä punainen."

Pojat rupesivat paikalla rakentamaan. He kantoivat metsästä puuta ja sammalta ja toivat maanalaisesta asunnostaan parasta mitä keksivät. He ahersivat kuin räätälit ennen häitä, ja pian nousi Vending ympärille kaunis, pieni talo. Sen seinät olivat oksista, joissa oli kirkkaan punainen kaarna, ja katto oli vihreätä sammalta. Pojat löivät nyrkillään seinään reikiä, joista tuli ikkunat, ja suurista keltaisista lehdistä saatiin ikkunaverhot. Ei enää puuttunut muuta kuin savupiippu. Se oli tietenkin saatava jostakin, ja silloin Pekka keksi hatun, jonka Jukka oli ottanut päähänsä kotoa lähdettäessä. Pekka löi hatusta pohjan pois, ja siinä se oli savupiippu! Hattu pantiin katolle, ja voi ihmettä! Uudesta savupiipusta alkoi kohta nousta savu.

Kun talo nyt oli valmis, asettuivat pojat juhlallisesti oven eteen ja Pekka koputti. Vendi oli nyt noussut ylös ja tuli avaamaan ovea. Kaikki pojat nostivat hattua, ja Vendi oli hyvin ihastunut taloonsa.

Pojat polvistuivat nyt hänen eteensä ja pyysivät hartaasti, että hän rupeaisi heille äidiksi. He pyysivät, että hän peittäisi heidät iltaisin ja kertoisi satuja. Vendi oli kovin mielissään, mutta pelkäsi vain, ettei hänellä ollut tarpeeksi kokemusta. Hän lupasi kuitenkin koettaa parhaansa.

"Tulkaa heti sisään, tuhmat lapset", sanoi hän. "Ihan varmaan teillä on jalat märkinä. Ja ennenkuin panen teidät nukkumaan, ehdin juuri kertoa Tuhkimon loppuun."

Pojat menivät sisään. He olivat hyvin isoja, ja talo hyvin pieni, niin että he mahtoivat olla sullottuina kuin sardiinit purkissaan. Mutta Mikä-Mikä-Mikä-maassa on kaikki mahdollista, ja luulen että he olivat kaivanneet juuri sellaista kodikkuuden tunnetta. Lamppu sytytettiin ja he olivat hyvin onnelliset. Vähitellen vei Vendi heidät kaikki nukkumaan maanalaiseen taloon ja peitti heidät sänkyyn. Itse hän meni nukkumaan omaan uuteen taloonsa.

Pehmeä ilta lankesi yli metsän. Oli pimeätä ja hiljaista, joskus vain kuului suden ulvahdus. Kaikki muut nukuivat, mutta Pekka Poikanen tuli ulos miekka vyöllä ja asteli Vending tuvan edustalla kuin vahtisotilas. Hän vartioi kaikilta vaaroilta uutta pikku äitiä, jonka hän oli tuonut Kadonneille pojille.

MERENNEITOJEN JÄRVI.

Eräänä kauniina kesäiltana Pekka vei pienen perheensä katsomaan merenneitojen järveä.

Niinkuin huomaatte, on Mikä-Mikä-Mikä-maa täynnä kummallisia olentoja. Näistä toiset ovat pelottavia, niinkuin merirosvot, sudet ja krokotiilit, toiset taas hauskoja ja kauniita, niinkuin keijukaiset ja merenneidot.

Vendi ja hänen veljensä, jotka eivät koskaan olleet nähneet oikeata pyrstöllistä merenneitoa, olivat hyvin uteliaita ja innoissaan. Sattuikin niin hyvin, että juuri kun he pääsivät järvelle, istui kalliolla merenneito, joka kampasi pitkää tukkaansa.

Aurinko paistoi hänen kutreihinsa, jotka kimaltelivat kuin kulta ja pronssi. Niissä hiuksissa oli kaunis, vihreävivahteinen väri. Kammatessaan hän laului niin ihmeellistä laulua, että pojille tuli halu ottaa

hänet kiinni. He syöksyivät suinpäin veteen uimaan, mutta merenneito kiljahti: "Kuolevaisia!" ja sukelsi heidän ulottuviltaan kauas syvimpiin syvyyksiin.

"Mutta kas tuossa on toinen pieni merenneito! Hänet me varmasti saamme kiinni!" huusi Jukka, ja vähältä pitikin ettei hän onnistunut.

Mutta merenneitoja on vaikea saada kiinni ja vielä vaikeampi pitää käsissään. Jukka sai tuon pikku velhon käsiinsä, mutta sekös luikerteli kuin ankerias ja pääsi livahtamaan tiehensä. Kaikki lapset nousivat nyt kalliolle hengästyneinä ja innoissaan, kun äkkiä kuului huuto: "Merirosvot!" Oli kuin koko järvi olisi pimentynyt. Lapset näkivät veneen, joka lähestyi aika vauhtia. Veneessä istuivat molemmat rosvoluutnantit Kiero ja Vahva, ja keulaan oli köytetty vanki, joka ei ollut kukaan muu kuin poikien hyvä ystävä, intiaanien kuningatar Tiikeri-Lilja. Pekka ymmärsi heti rosvojen ilkeän tarkoituksen. He aikoivat jättää Tiikeri-Liljan noissa köysissä kalliolle, joka aina nousuveden aikana joutui kokonaan veden alle. Siihen Tiikeri-Lilja saisi hukkaa.

Mutta Pekka päätti pelastaa hänet. Ykskaks hän ensin komensi väkensä sukeltamaan veden alle. Kun koko järvi sitten näytti tyhjältä, rupesi Pekka matkimaan rosvokapteenin ääntä. Rosvot luulivat, että itse Janne Koukkunen tuli uimalla heidän luokseen. Pekka käski heitä paikalla katkaisemaan köydet ja päästämään Tiikeri-Liljan vapaaksi. Rosvot kyllä kovin ihmettelivät, mutta eivät uskaltaneet vastustaa peljätyn Koukku-Jannen ääntä. He päästivät Tiikeri-Liljan vapaaksi, ja tämä hyppäsi veteen ja pelastui.

Pekka, joka yhä oli vedessä lähellä Vendiä, aikoi juuri kiekua riemusta, kun äkkiä kuului *oikean* Koukku-Jannen ääni. Rosvokapteeni oli kuin olikin vedessä ja ui rosvovenettä kohti. Kiero ja Vahva huomasivat kauhukseen, että he olivat antaneet narrata itseään. Ja pian tuli selville, että Pekka Poikanen se taaskin oli tehnyt kepposet.

Nyt nousi ankara taistelu poikien ja rosvojen välillä. Toiset pojat pitivät huolta Kierosta ja Vahvasta ja ajoivat heidät viimein pakoon. Pekka taas joutui tuolla pienellä kalliolla yksinään vastatusten Koukun kanssa. Hän oli jo siepannut rosvokapteenin oman veitsen käteensä ja aikoi lyödä, kun hän huomasikin seisovansa korkeammalla kuin kapteeni, ja se ei hänen mielestään ollut rehellistä peliä. Hän ojensi kätensä auttaakseen kapteenia ylemmäksi, mutta samassa tuo ilkimys jo iski häneen koukullaan ja haavoitti häntä. Sellainen epäritarillisuus koski Pekkaan enemmän kuin koko kipu, eikä tiedä kuinka taistelu olisi päättynyt, jollei krokotiilin tikutus taas olisi ruvennut kuulumaan. Kapteeni pakeni kasvat valkeina, ja Pekka oli sillä kertaa pelastunut.

Toiset pojat ja Tiikeri-Lilja olivat sillä välin jo lähteneet soutamaan kotia kohti. He olivat riemuissaan, kun näkivät kapteeni Koukkusen pakenevan, mutta heitä vähän huolestutti, kun Pekka ja Vendi eivät olleet veneessä. He olivat kuitenkin tottuneet rajattomasti luottamaan Pekkaan, ja arvelivat nyt, että Pekka ja Vendi joko uivat tai lensivät heidän perässään.

Mutta Pekka ja Vendi olivatkin joutuneet suureen vaaraan. He löysivät toisensa kalliolta, ja Vendi oli niin väsynyt, ettei voinut ajatellakaan uimista tai lentämistä. Pekka taas oli haavoittunut, niin ettei hänkään päässyt uimaan eikä lentämään. Venettä ei ollut, ja vesi nousi minkä ennätti. Kallio pieneni pienenemistään.

Lapset panivat kädet silmilleen, etteivät näkisi. He luulivat hukkuvansa vallan pian. Silloin jokin kevyt esine kosketti Pekkaa ikäänkuin apua tarjoten. Se oli suuren leijan häntä. Mikael oli tehnyt leijan pari päivää sitten, mutta se oli lähtenyt karkuun.

Pekka tuli hyvin iloiseksi, sillä hän muisti, että tuo leija oli nostanut Mikaelin maasta ylös. Sehän voisi kantaa Vendin maihin. Pekka tiesi, että leija ei kannattaisi kahta, mutta Vendin pelastuminen oli hänelle pääasia. Hän satoi leijan hännän Vendin ympärille ja lähetti Kadonneitten poikien pikku äidin turvassa purjehtimaan maihin. "Hyvästi, Vendi!" huusi Pekka urheasti ja jäi yksin kalliolle.

Vesi nousi, ja Pekka seisoi suorana kalliolla ja ajatteli, että kuolema sentään olisi hirmuisen suuri seikkailu. Silloin hän näki oudon veneen ajautuvan kalliolle. Se oli suuri linnunpesä, Mikä-linnun pesä, jonka myrsky oli puhaltanut kalliolta mereen. Mikä-lintu itse makasi vielä pesässä ja koetti suojella muniaan, mutta se oli hyvin vaikeata. Pekka pani munat suureen hattuun, jonka joku rosvoista oli unohtanut kalliolle. Siinä ne olivat turvassa, ja Mikä-lintu oli tyytyväinen. Mutta Pekka itse istui tyhjäan pesään, levitti takkinsa purjeeksi ja lähti iloisesti ja nopeasti purjehtimaan kotiin.

MAANALAISESSA KODISSA.

Päivät kuluivat hauskasti Kadonneitten poikain pienessä kodissa maan alla. Vendi oli herttaisain pikku äiti ja Pekka paras isä mitä kuvitella voi. Huone oli suuri ja tilava. Siinä oli tummanruskeat kalliioseinät, ja nurkassa oli kaunis iso takka. Katosta riippui koreja ja kalastusvehkeitä ja kaikenlaisia kapineita, joista luolan asukkailla oli hyötyä.

Vendi oli lyhyessä ajassa tehnyt kaikenlaisia parannuksia pikku talossa, niin että se nyt oli yhtä kodikas ja viihtyisä kuin lastenkamari kotona. On aivan ihmeellistä, mitä kaikkea viisaat tytöt osaavat tehdä halvimmistakin aineista. Huoneessa oli nyt iso, leveä sänky, jossa kaikki pojat nukkuivat, ja vauvan kori Mikaelia varten, koska hän oli pienin ja koska vauvan kori on niin kovin hauska ja kodikas kapine. Ja eräässä huoneen nurkassa, pienen punaisen verhon takana, oli Helikellon oma pikkuruinen huone. Se oli laitettu niin siroksi ja somaksi kuin keijukaistyttö ikinä voi toivoa.

Poikia varten oli huoneessa sienituoleja, mutta Pekkaa ja Vendiä varten oli tehty kaksi mukavaa nojatuolia suurista pumpuista. Niissä saivat vain isä ja äiti istua.

Eräänä lauantai-iltana Vendi ja pojat istuivat alhaalla luolahuoneessa odottaen Pekkaa kotiin metsästysretkeltä. Luolan ulkopuolella asteli uskollinen Tiikeri-Lilja punanahkoineen vartioimassa Pekan taloa merirosvoilta.

Äkkiä kuului oksien rapinaa pensaikosta, ja siitä tiedettiin, että Pekka oli tulossa. Tiikeri-Lilja meni häntä vastaan, ja Kadonneet pojat juoksivat puunrunko-portaisiin toivottamaan Pekka-isän tervetulleeksi.

Pekka oli isistä parhain, eikä hän koskaan kuitenkaan unohtanut, että hän itsekin oli pieni poika. Hän oli nytkin poiminut taskut täyteen pähkinöitä niitä poikia varten, jotka olivat olleet kilttejä ja hän antoi poikien vapaasti myllertää taskuissa ja ottaa niin paljon kuin tahtoivat.

Sitten hän meni Vendin luo, joka istui takan ääressä niin ahkerana ja parsi lastensa sukkia. Pikku äiti oli hyvin herttaisen näköinen ruskeassa hameessaan, joka oli saman värinen kuin syksyn lehdet, ja punaisia marjoja hiuksissa. Pekka oli onnellinen, kun he antoivat toisilleen *sormustimia*. Sitten he rupesivat puhelemaan pojista ja heidän hommistaan ihan kuin todella olisivat olleet isä ja äiti.

Sitten pojat tahtoivat ruveta tanssimaan ja pyysivät isää ja äitiä mukaan. Mutta Pekka sanoi, että hän on aivan liian vanha sellaiseen hullutteluun, hänen vanhat säärensä muka vain naksahattelisivat, ja Vendin mielestä olisi ollut vallon sopimatonta, jos noin suuren lapsijoukon äiti olisi mennyt lattialle hyppelemään. Mutta koska he sentään itse olivat pieniä lapsia, teki heidän kovasti mieli tanssimaan muiden mukana. He huomasivat, että oli lauantai-ilta, jolloin isä ja äitikin voivat vähän hullutella, ja lähtivät mukaan. Pekka lauloi: "Piiri pieni pyörii", jota laulua ei Vendin mielestä kukaan osannut laulaa niin kauniisti kuin Pekka, hänen poikiensa isä. Ja lapset lauloivat ja tanssivat, kävivät sotaa tyynyillä ja heittelivät kuperkeikkaa sängyssä ja tekivät kaikenlaisia lystikkäitä temppeja, joita on hauskin tehdä juuri maatapanon aikana, jolloin pitäisi ajatella vain nukkumista.

Viimein he rauhoittuivat, ja Vendi lupasi kertoa vielä yhden ainoan sadun, ennenkuin peittäisi lapset sänkyyn. Pojat painautuivat innokkaina hänen ympärilleen ja kysyivät yhtäpäätä "minkätähden", niinkuin lapset aina tekevät.

Satu, jonka Vendi kertoi, oli tuttu Jukalle ja Mikaelille ja Pekalle. Siinä puhuttiin herra ja rouva Darlingista, noista raukoista, jotka olivat kadottaneet lapsensa eräänä talvi-iltana. He olivat kovin suruissaan, ja heillä oli niin yksinäistä. Lastenkamarin ikkuna oli aina auki siltä varalta että lapset lentäisivät takaisin.

Kun Vendi oli lopettanut, nousi Pekka surullisena tuolistaan. "Ei, Vendi", sanoi hän. "Niin minäkin kerran luulin, mutta ei sitä voi olla varma, että ikkuna on auki. Kun minä palasin takaisin äitini luo, oli ikkuna kiinni, ja minun korissani nukkui toinen pieni poika." Tämä ajatus sai Vendin hypähtämään kauhuissaan pystyyn.

"Ehkä äiti ei enää surekaan meitä", huusi hän.

"Vendi, mennään heti kotiin!" huusivat Jukka ja Mikael.

Mitä he tekisivätkään, jos huomaisivat tullessaan takaisin liian myöhään? Entä jos ikkuna olisi kiinni ja heidän sängyissään nukkuisi toisia lapsia? Entä jos Nana kylvettäisi toisia lapsia? He eivät uskaltaneet jäädä enää hetkeksikään Mikä-Mikä-Mikä-maahan.

Kadonneet pojat painautuivat kaikki Vendin ympärille ja rukoilivat, että hän ei lähtisi pois. Mutta Vendi oli luja. Hän ei kuitenkaan aikonut lähteä takaisin vain Jukan ja Mikaelin kanssa, vaan hän tahtoi viedä *kaikki* pojat mukanaan. Äiti kyllä ottaisi heidät kaikki kasvateiksi.

Kun pojat kuulivat, että he pääsisivät mukaan, tulivat he iloisiksi kuin leivoset. Nythän he saivat oikean äidin rouva Darlingista ja voisivat asua oikeassa talossa niinkuin muutkin pojat. He rupesivat paikalla pakkaamaan vaatteitaan ja olivat valmiit lähtemään.

Pekka vain ei tahtonut lähteä. Hänestä oli kauhean ikävää, kun Vendi ja kaikki pojat lähtivät, mutta hän ei *voinut* suostua kasvamaan suureksi ja vanhaksi ja saamaan parran, ja hän tiesi, että kaikki tämä olisi pakostakin edessä, jos hän jättäisi Mikä-Mikä-Mikä-maan. Ei koskaan, ei koskaan voinut hän suostua siihen! Hänellä ei siis ollut muuta neuvoa kuin jäädä.

Vendi, kuten huolellinen pikku äiti ainakin, tiputti ennen lähtöään Pekalle lääketta lasiin ja otti häneltä lupauksen, että hän joka ilta muistaisi nauttia lääketta ja muuttaa liinavaatteita kerran viikossa.

Mutta juuri kun lapset olivat lähdössä, rupesi heidän päänsä päältä kuulumaan kovaa töminää ja paisketta ja ryskettä. Kuului siltä kuin joukko isoja, painavia ihmisiä olisi tapellut ja juossut edestakaisin. Merirosvot olivatkin äkkiarvaamatta hyökänneet intiaanien kimppuun.

Lapset kuuntelivat henkeä pidättäen ja olivat hiljaa kuin hiiret ja aika lailla peloissaan. Pekka odotti paljastetuin miekoin.

Taistelu päättyi hyvin pian. Punanahat joutuivat häviölle ja pötkivät pakoon kuin jänikset. Merirosvot jäivät seisomaan luolan katolle voitonriemuisina, vaikka hiukan hengästyneinä.

Koukkunen, heidän kapteeninsa, painoi vielä tavallista ilkeämpänä korvansa sieneen, joka oli luolan savupiippu. "Jos intiaanit ovat voittaneet", kuuli hän Pekan sanovan alhaalla luolassa, "niin he lyövät rumpuaan."

"Ahaa", ajatteli Koukkunen ja sieppasi käteensä rummun, jonka joku pakeneva intiaani oli jättänyt jälkeensä. Ja sitten hän paukutti: "taratam, taratam, tam, tam, tam!"

"Eläköön!" huusivat lapset luolassa. "Intiaanit ovat voittaneet!"

"Nyt ei ole mitään vaaraa", sanoi Pekka. "Voitte lähteä jo! Heli näyttää tietä." Lapset sanoivat hyvästi Pekalle ja nousivat kaikki puunrunko-portaita pitkin metsään.

Rosvot olivat valmiina. Sitä mukaa kun lapset nousivat maanpinnalle, tarttui heti jokaiseen joku ilkeä, musta rosvo. Heidät siepattiin kiinni yksitellen ja niin äkisti, ettei kukaan saanut sanaa suustaan. Sitten heidät sullottiin veneisiin ja vietiin rosvolaivaan, joka odotti ankkurissa järvellä.

Kaikki oli käynyt niin äkkiä, ettei Pekalla ollut aavistustakaan ystäviensä surullisesta kohtalosta. Hän tiesi vain, että hän nyt oli vallan yksin. Vendi oli jättänyt hänet, Vendi ja Jukka ja Mikael ja kaikki Kadonneet pojat, jotka olivat olleet hänen tovereitaan, olivat nyt matkalla Mikä-Mikä-Mikä-maasta tavallisten ihmisten maahan, sinne, missä pannaan korkea hattu päähän ja hännystakki ylle niin pian kuin suinkin sopii ja missä kaikki vuoronperään kasvavat suuriksi. Pekka parka heittäytyi sänkyyn ja itki itsensä nukuksiin.

Koukku-kapteeni oli vieläkin väijyksissä luolan katolla. Häntä kiukutti kovasti, kun Pekka ei ollutkaan lähtenyt luolasta toisten lasten mukana, vaan oli vielä turvassa. Hän koetti ryömiä alas luolaan, mutta ovi oli liian ahdas hänelle.

Janne Koukkusen ilkeissä aivoissa oli jo herännyt kavala tuuma. Hän oli kuullut Vendin viimeiset sanat Pekalle: "Muista vain juoda lääkkeesi, Pekka!"

Tämä oli nyt kapteenin viimeinen keino. Hän kirkkoti käsivartensa ovenraosta luolan sisäpuolelle ja otti Pekan lääkelasin käteensä. Siihen hän tiputti pari pisaraa hirmuisen väkevää myrkyä, joka varmasti tappaisi Pekan. Voitonriemuisen irvistys rumilla kasvoillaan hän hiipi sitten pois.

"Tap, tap, tap." Joku koputti ovelle. "Kuka siellä?" kysyi Pekka puolinukuksissa.

"Tap, tap, tap."

Pekka nousi avaamaan. Helikello syöksähti huoneeseen ja helisi kiihkeästi: "Rosvot ottivat heidät! Rosvot ottivat heidät!"

Pekka sieppasi tikarinsa ja rupesi heti terottamaan sitä. Ennen lähtöään hän muisti Vendin lääkkeen ja aikoi juoda sen.

"Älä juo, Pekka, se on myrkyä!" huusi Helikello, joka oli nähnyt Janne Koukkusen hommat.

"Mitä vielä", sanoi Pekka ja nosti jo lasin huulilleen, mutta samassa

Helikello lensi ja joi lääkkeen.

"Kuinka uskallat juoda lääkkeeni!" huusi Pekka, mutta Helikello ei vastannut mitään. Hän hoippui jo ilmassa.

"Mikä sinun on?" kysyi Pekka pelästyneenä.

"Se *oli* myrkkyä", sanoi Helikello heikolla äänellä, "ja nyt minä kuolen."

Helikello raukka oli pelastanut Pekan hengen. Hän tiesi liiankin hyvin kuinka paljon Pekka piti Vendistä. Hän tiesi ettei mikään varoitus olisi voinut estää Pekkaa täyttämästä lupaustaan.

Pieni keijukaistyttö oli kuolemaisillaan, ja kuollut hän olisikin, jollei Pekka vuorostaan olisi pelastanut häntä. Kiihkeästi, kyynel silmissä huusi Pekka kaikille maailman lapsille: "Uskotteko keijukaisiin? Taputtakaa käsiänne, jos uskotte, ja Helikello raukka pelastuu!"

Pekan ääni kuului kautta koko maanpiirin, ja kuin kaikuna seurasi sitä miljoonien käten taputus. Oli kuin kaikille maailman lapsille yhtäkkiä olisi selvinnyt, että *tietysti* he uskovat keijukaisiin.

Seuraus tästä kättentaputuksesta oli ihmeellinen. Helikello oli pelastettu. Hänen valonsa, joka jo oli käynyt hyvin himmeäksi, kirkastui kirkastumistaan. Iloinen, helisevä ääni, jolla hän aina puhui Pekalle ja jota oli voinut tuskin kuulla enää, vahvistui taas.

Hän oli taaskin tuo loistava pikku keiju, joka oli saattanut Pekan Darlingin lastenkamariin Vendiin luo, ja hänen johdollaan Pekka nytkin lähti pelastamaan Vendiä ja poikia.

ROSVOLAIVA.

Lapset oli nyt siis viety rumaan rosvolaivaan. Se oli todella hirmuisen ilkeän näköinen alus. Siinä oli värjätyt purjeet ja paksut, mustat köydet. Lippu, johon oli maalattu pääkallo ja kaksi luuta ristiin, liehui julmana perässä.

Lapsiraukat sysättiin suoraa päätä likaiseen, pimeään ruumaan. Kapteeni Janne Koukkunen käveli kannella hykerrellen käsiään ja virnistellen tyytyväisenä. Olivathan lapset nyt vihdoinkin hänen vallassaan.

"Ovatko kaikki vangit kahleissa niin, että eivät pääse lentämään pakoon?" kysyi kapteeni Kierolta.

"Ovat, ovat, kapteeni", vastasi Kiero.

"Tuo heidät tänne sitten!" ärjäisi kapteeni.

Hän asettui mahtavasti istumaan valkoisella karhunaljalla peitettyyn nojatuoliin. Pojat vedettiin yksitellen ruumasta hänen eteensä. Heidän ranteensa oli kytketty yhteen.

"Hei pojat!" huusi rosvokapteeni. "Kuusi teistä marssii lankulle tänä iltana, mutta kaksi saa jäädä tänne laivapojiksi. Kuka tahtoo jäädä?"

Totteli astui kohteliaasti esiin ja selitti: "Hyvä herra, minä en usko, että äitini tahtoisi minun rupeavan merirosvoksi. Tahtoisikohan sinun äitisi, Hoikka?"

"En luule", sanoi Hoikka alakuloisena ikäänkuin olisi toivonut päinvastaista. "Tahtoisikohan sinun äitisi sinun rupeavan merirosvoksi, Kaksonen?"

"Sitä en luule", vastasi toinen Kaksonen. "Piikki, tahtoisikohan, sinun äitisi —"

"Lopettakaa jo", ärjäisi Koukkunen ja kääntyi Jukka Napoleon Darlingiin. "Sinussa taitaa olla vähän enemmän sisua, häh? Eikö mielesi koskaan ole tehnyt ruveta merirosvoksi?"

Jukka epäröi. Koulupoikapäivinä hän oli kuvitellut merirosvojen elämää hyvinkin hauskaksi. "Rupeatteko sanomaan minua Punakäsi-Jaakoksi?" kysyi hän. Rosvokapteeni nauroi mielissään ja lupasi antaa hänelle sen nimen, jos hän liittyy laivaväkeen.

Sitten tuli Mikael kapteenin luo ja löi häntä olalle. "Minkä nimen minä saan, jos liityn laivaväkeen?"

"Sinä saat olla Mustaparta-Mikko", sanoi kapteeni, ja Mikael oli toistaiseksi hyvin tyytyväinen.

Mutta sitten Jukka tuli ajatelleeksi erästä asiaa. "Olemmeko sitten vielä kuninkaan rehellisiä alamaisia?" kysyi hän.

"Teidän pitää vanhoa: 'Alas kuningas'", mutisi Koukkunen hampaittensa välistä.

"Silloin minä kieltäydyn", huusi Jukka.

"Ja minä kieltäydyn", huusi Mikael.

"Eläköön Englanti", vikisi Pörrö.

Rosvot olivat raivoissaan, ja kapteeni käski heti paikalla panna lankun kuntoon.

"Tuokaa heidän äitinsä tänne!" huusi kapteeni.

Pojat olivat vain poikia, ja he tulivat vallan kalpeiksi nähdessään rosvojen panevan kuntoon tuon hirvittävän lankun, jolta heidät kaikki ammuttaisiin mereen. Mutta he koettivat näyttää urheilta, kun Vendi tuotiin sisään.

Kapteeni Koukkunen kysyi Vendiltä, oliko hänellä mitään sanottavaa lapsilleen, joiden nyt piti kuolla. Ja sinä hetkenä Vendi oli suuremmoinen.

"Nämä ovat viimeiset sanani, rakkaat pojat", sanoi hän. "Minusta tuntuu, että tuon teille terveiset oikeilta äideiltänne. Ja he kaikki tahtovat, että te kuolette englantilaisten gentlemannien tavoin."

Vendin rohkeus innostutti poikia niin, että he kaikki huusivat tahtovansa tehdä niinkuin äidit toivovat. Ja sitten Vendi sidottiin julmasti mastoon siksi aikaa kun kapteenin määräykset pantaisiin täytäntöön.

Näytti siltä kuin ei mikään voisi pelastaa poikia, ja Koukku-kapteenilla oli oikein hauskaa. Mutta silloin tapahtui jotakin odottamatonta, joka muutti Koukun riemun kauhuksi. Rupesi kuulumaan: "Tik, tik, ter-ik, tik, tik", ja kapteeni parkaisi: "Krokotiili! Krokotiili! Piilottakaa minut!" Surkeasti peloissaan hän syöksyi erääseen laivan nurkkaan, ja miehet keräytyivät hänen ympärilleen ajattelematta muuta kuin että kapteenia oli suojeltava hirviöltä.

Pojatkin odottivat kauhusta jännittyneinä. Mutta suuri oli heidän ilonsa, kun he krokotiilin asemasta näkivätkin rakastetun kapteeninsa Pekka Poikasen, joka ilmestyi laivan laidan takaa. Hän piti toista käsivarttaan suorana ja kädessä hänellä oli herätyskello — krokotiilin kello, jonka peto vihdoinkin oli oksentanut ulos. Pekka oli löytänyt kellon ja ottanut mukaansa.

Pekka viittasi toisia poikia olemaan hiljaa ja livahti rosvojen huomaamatta kajuuttaan. Tikutus lakkasi heti, ja Koukku uskalsi vähitellen tulla esiin piilostaan.

Koska krokotiili näytti menneen matkoihinsa, aikoi rosvo kapteeni toteuttaa julman aikeensa. "Hei lankulle, hei lankulle!" rupesi hän hoilaamaan, mutta pojat, joiden mieli taas oli täynnä toivoa ja innostusta, tukahduttivat hänen äänensä laulamalla Englannin kansallislaulua "Rule Britannia".

Koukku suuttui niin, että aikoi antaa pojille selkään ennenkuin heidät pantaisiin marssimaan lankkua. Eräs rosvo lähetettiin kajuuttaan hakemaan "kissaa", mutta tuskin hän oli päässyt ovesta sisään, kun kuului kova huuto ja heti sen jälkeen iloinen "kukkokiekuu!" Pekka, joka oli kajuutassa, oli kaatanut rosvon ja kiekui nyt riemusta.

Mutta toiset rosvot joutuivat taikauskaisen pelon valtaan. Pelko nousi aivan hirmuiseksi, kun toinenkin mies, joka lähetettiin kajuuttaan katsomaan, jäi sille tielle ja taas kuului kimakka, kaamea "kukkokiekuu!"

"Jonkun täytyy tuoda tuo kukko minulle!" mylvi kapteeni raivoissaan, mutta kukaan ei tahtonut lähteä.

"Olin kuulevinani Vahvan tarjoutuvan", sanoi kapteeni ja viittasi koukullaan Vahvaan. Vahva parka, joka yhtä mielettömästi pelkäsi Koukkua kuin tuota kammottavaa elukkaa kajuutassa, juoksi hurjana ympäri kantta ja heittäytyi vihdoinkin mereen päästäkseen molemmista.

"Minä haen sen kukon itse!" huusi Koukku raivoissaan. Mutta hänellä ei ollut parempaa onnea. Hän syöksyi raukkamaisena takaisin jo ovelta ja huusi: "Joku puhalsi kynttilän sammuksiin."

Mutta sitten välähti hänen päähänsä mainio ajatus. "Ajakaa pojat sisään — antakaa heidän taistella kukon kanssa. Jos he tappavat sen, sitä parempi, ja jos se tappaa heidät, ei vahinko ole suuri."

Tätähän lapset juuri toivoivatkin, mutta he salasivat ilonsa ja olivat muka hyvin peloissaan, kun heidät ajettiin kajuuttaan. Sillä välin rosvot painautuivat yhteen pelosta hytisten ja peittivät kasvot käsillään. Merimiehet ovat yleensä hyvin taikauskoisia, ja nyt luulivat kaikki, että laiva oli noiduttu. He olivat niin kauhuissaan, ettei kukaan huomannut, kun Pekka tuli kajuutasta, ja hänen jälessään muut pojat, jotka kiipesivät hiljaa yläkannelle. Kukaan ei huomannut, kun Pekka tuli Vendin luo, joka yhä oli sidottu mastoon, katkaisi hänen kahleensa ja asettui itse hänen paikalleen maston juureen peittäen itsensä kokonaan Vendin ruskealla vaipalla. Kukaan ei huomannut, kun Vendi meni yläkannelle poikain luo. Mutta kun tämä kaikki oli tapahtunut, ei Pekka taaskaan voinut olla kiekumatta riemusta. Silloin rosvot luulivat, että tuo kaamea kukko oli tappanut kaikki pojatkin, ja heidän pelollaan ei ollut rajoja.

"Se on tytön vika!" huusi Koukku. "Nainen ei koskaan tuo onnea rosvolaivaan. Heitetäänpäs tyttö mereen."

Rosvojen mielestä tämä oli aivan oikeata puhetta, ja eräs heistä rupesi puimaan nyrkkiä ruskeapukuiselle olennolle maston juurella. "Nyt ei mikään voi pelastaa sinua, neitiseni", huusi hän.

"Voipa kyllä!" huusi heleä ääni. Ruskea vaippa heitettiin pois, ja heidän edessään seisoivat Pekka Poikanen. "Hei pojat, taisteluun!" huusi Pekka, ja pojat tulla suhahtivat alakannelle, käsissään aseet, jotka Pekka oli antanut heille kajuutassa.

Rosvot joutuivat oikean pakokauhun valtaan. Hehän olivat luulleet, että kukko oli tappanut kaikki pojat, ja nyt pojat hyökkäsivätkin heidän kimppuunsa, asestettuina kiireestä kantapäähän.

Osa laivaväestä juoksi laidalle ja hyppäsi suinpäin mereen. Toiset rupesivat taistelemaan. Koukkunen itse peräytyi kajuuttaa kohti taistellen henkensä edestä. "Pois tieltä, pojat, tuo mies on minun!" huusi Pekka.

Muut pojat taistelivat laivaväkeä vastaan, ja rosvot ajettiin yksitellen mereen. Pekka ja hänen verivihollisensa Koukkunen taistelivat kajuutan ovella elämästä ja kuolemasta. Kumpikin oli päättänyt tappaa toisen. Mutta Koukun oli pakko askel askeleelta peräytyä laivan laitaa kohti. Hän tunsu voimiensa vähenevän. Epätoivoissaan hän huusi: "Kuka velho minua ahdistaa? Kuka sinä olet, Pekka Poikanen?"

"Minä olen nuoruus!" huusi Pekka. "Minä olen pieni lintu, joka on puhkaissut munankuoren. Minä olen nuoruus! Minä olen ilo!"

Ja samassa hän väänsi miekan Koukun kädestä ja lykkäsi hänet mereen. Mutta siellä odotti krokotiili, jolla nyt ei enää ollut kelloa. Koukkunen putosi suoraa päätä krokotiilin kitaan, ja sen pituinen se.

Pojat puhkesivat raikuviin eläköön-huutoihin. Kaikki keräytyivät Pekan ympärille, joka seisoivat kannella kuin mikäänkin Napoleon ja katsoi, kun rosvolippu hinattiin alas.

* * * * *

Merirosvojen kohtalo.

Kaikki muut rosvot hukkuivat paitsi Kiero ja Vahva.

Kiero, joka ei ollut niin paha kuin toiset rosvot, pääsi uimalla rantaan, ja hänestä tuli vähitellen uusi ihminen, ja kelpo merimies kuninkaan laivastoon.

Vahva, joka ei koskaan ollut vuodattanut verta, mutta joka kyllä oli syypää moneen muuhun ilkityöhön, joutui punanahkojen vangiksi. Hän sai viettää melko murheellista elämää. Valkea Pantteri, intiaanien päällikkö, teki hänestä heimon kaikkien kapalovauvojen hoitajan. Se on kovaa työtä merirosvolle!

KOTONA TAAS.

Mutta kotona Darlingilla oli koko tämän ajan vallinnut syvä suru. Isä oli mielestään kokonaan syypää lasten katoamiseen, hän kun tuona iltana oli ajanut Nanan pihalle, ja rangaistukseksi hän oli päättänyt asua Nanan kopissa siihen asti kunnes lapset palaisivat. Kuukausimääriä hän oli jo asunut

koirankopissa, ja koirankopissa hänet oli joka aamu kannettu virastoon — suureksi harmiksi talon nenäkkäälle pikku palvelustytölle Liisalle.

Herra Darlingista oli tullut oikea kuuluisuus ja hienot suuren maailman naiset pitivät häntä niin ihmeellisenä ja hänen rangaistustaan niin liikuttavana, että huusivat hänelle aina ohikulkiessaan: "Oi, tulkaa meille päivällisille, tulkaa koirankopissa, olkaa kiltti!" Kaikenlaiset sanomalehdet pyysivät häntä avustajakseen, ja hänen postikorttikuvansa oli joka paperikaupan ikkunassa.

Oli taaskin ilta, ja isä Darling kannettiin kotiin virastaan. Hänet vietiin autioon lastenkamariin, jossa äiti Darling nyt vietti suurimman osan ajastaan muistellen kadonneita pienokaisiaan. Uskollinen Nana koetti turhaan lohduttaa häntä. Ja lastenkamarin ikkuna oli auki, eikä sitä koskaan pantu kiinni. Tänä iltana isä pyysi äitiä soittamaan jotakin. Äiti meni viereiseen huoneeseen ja rupesi soittamaan pianoa ja isä nukahti pian koppiinsa lastenkamariin.

Ja kun hän nukkui, lensi sisään — ei Vendi ja Jukka ja Mikael, vaan Pekka Poikanen ja Helikello.

"Pian, pian, Heli!" kuiskasi Pekka. "Me suljemme ikkunan! Sitten me menemme ulos ovesta. Ja kun Vendi tulee ja näkee, että ikkuna on kiinni, palaa hän takaisin minun luokseni."

Pekka ei ollenkaan huomannut, kuinka pahasti hän teki. Hän hyppeli riemusta vain, ja sitten hän kurkisti katsomaan, kuka soitti viereisessä huoneessa.

"Se on Vendin äiti", kuiskasi Pekka. "Hän on hyvin kaunis, mutta ei niin kaunis kuin minun äitini. Hänen suunsa on täynnä sormustimia, mutta ei niin täynnä kuin minun äitini suu."

Vendin äiti soitti, ja Pekan mielestä hänen soittonsa sanoi: "Tule kotiin, Vendi!" Sitten soitto lakkasi, ja Pekka näki kaksi suurta kyyneltä Vendin äidin poskella.

"Hän tahtoo, että minä avaisin ikkunan, mutta minäpä en avaa, en!" Ja Pekka rupesi taas hyppelemään, mutta se ei tahtonut oikein onnistua. Sitten hän kurkisti ovesta uudelleen, ja näki kaksi uutta kyyneltä Vendin äidin poskella.

"Hän pitää kovasti Vendistä", tuumi Pekka, "mutta niin minäkin pidän. Me emme voi molemmat saada häntä."

Mutta sitten Pekan kuitenkin tuli paha mieli ja tuntui aivan kuin jokin olisi koputellut ja naputellut hänen sisässään. Viimein hän nielaisi jotakin ja sanoi: "Olkoon sitten. Tule pois, Heli, me emme välitä tyhmistä äideistä." Ja Pekka avasi ikkunan ja lensi tiehensä Helikellon kanssa. Näin oli ikkuna kuitenkin auki, kun Vendi ja Jukka ja Mikael hetken päästä lensivät sisään, ja se oli kyllä enemmän kuin he olisivat ansainneet.

Lapset tulla tupsahtivat lattialle vähääkään häpeämättä tekoaan, ja nuorin oli jo unohtanut kotinsa.

"Jukka", sanoi Mikael katsellen epäröiden ympärilleen, "minä luulen, että olen ollut täällä ennen."

"Tietysti olet ollut, senkin tyhmeliini", vastasi Jukka. "Siinä on sänkysi."

"Niin onkin", sanoi Mikael, mutta ei erittäin varmana.

"Kas siinä!" huudahti Jukka. "Koirankoppi!"

"Ehkä Nana on kopissa", arveli Vendi, mutta Jukka vihelsi pitkään. Koirankopissa nukkui iso mies.

"Se on isä", huudahti Vendi.

"Mutta ei suinkaan isä ennen nukkunut koirankopissa", sanoi Jukka pinnistellen muistiaan.

"Ehkä emme sittenkään muista tätä vanhaa elämää niin hyvin kuin luulimme", sanoi Vendi.

Samassa alkoi äiti Darling taas soittaa.

"Se on äiti", sanoi Vendi kurkistaen ovesta.

"Niin se on", vahvisti Jukka.

"Etkö sinä sitten olekaan meidän äitimme, Vendi?" kysyi Mikael, jonka mahtoi olla uni.

"Voi hyvä ihminen, kyllä oli aika meidän palata kotiin", sanoi Vendi ja tunsu ensi kerran pistoksen omassatunnossaan.

Jukka ehdotti, että he hiipisivät äidin taakse ja panisivat kätensä hänen silmilleen. Mutta Vendin mielestä ei äitiä saanut säikyttää, ja Vendi oli viisas tyttö. Niinpä he kaikki menivät sänkyihinsä ja olivat nukkuvinaan, ikäänkuin eivät koskaan olisi olleetkaan poissa.

Kun äiti sitten tuli katsomaan, nukkuiko isä, näki hän, että lapset makasivat sängyissään. Mutta hän ei huudahtanut ilosta, niinkuin lapset odottivat. Hän ei suorastaan voinut uskoa, että lapset todella olivat tulleet kotiin. Vasta sitten kun kaikki kolme hyppäsivät sängyistään ja juoksivat hänen syliinsä, vasta sitten hän uskoi, että hän ei nyt nähnytään unta niinkuin monesti ennen. Lasten kasvot olivat vielä raikkaat ja kylmät pitkän lennon jälkeen, ne painautuivat äidin kasvoja vastaan, jotka olivat kuumat kyynelistä. Voi kuinka äidin oli ihanaa taaskin pitää heitä sylissään ja kuulla heidän ääniään, jotka kaikki puhuivat samalla kertaa! Isäkin heräsi ja yhtyi iloon, ja Nana syöksyi sisään. Viimein, kun kaikki olivat vähän rauhoittuneet, kertoi Vendi Pekka Poikasesta ja Kadonneista pojista, jotka kaikki odottivat ulkona. Kohta kun rouva Darling näki heidät ja kuuli, ettei heillä ollut äitiä, otti hän heidät suoraa päätä kasvateiksi. Vähän ahdasta siitä kyllä tulisi, mutta saliin hän saattoi laittaa ylimääräisiä vuoteita, ja kun niiden eteen pantaisiin vieraskäyntien ajaksi varjostin, järjestyisi kaikki vallan mukavasti.

Vaikeuksia aiheutti vain Pekka Poikanen. Me kaikki tiedämme kuinka paljon hän piti Vendistä, ja Vendin äidistä hän rupesi pitämään melkein yhtä paljon. Mutta hän ei *voinut* suostua kasvamaan suureksi. Eikä siinä auttanut muu, kuin että hänen piti palata takaisin Mikä-Mikä-Mikä-maahan, mutta Vendin äiti lupasi, että Vendi saisi kerran vuodessa lentää sinne hänen luokseen kevätsiivoja tekemään ja viipyä kokonaisen viikon.

* * * * *

Puiden latvoissa.

Vendin pieni talo, jonka pojat olivat rakentaneet, nostettiin korkealle Mikä-Mikä-Mikä-maan puiden latvoihin, ja Helikello järjesti sen Pekkaa varten. Puiden latvat ovat pehmeät kuin sametti, ja iltahämärissä kimaltelee niissä hentoisia valoja, sinipunervia, valkoisia ja sinisiä. Sinipunervat valot ovat keijukaispoikia, valkoiset keijukaistyttöjä, ja siniset valot ovat noita herttaisia pikku tyhmyreitä, jotka eivät vielä oikein tiedä, ovatko poikia vai tyttöjä.

Ja hiljaisen ilman täyttää lintujen laulu ja tuhansien pienten satukellojen helinä. Mutta kauneimmin helisee Pekka Poikasen huilu, kun hän istuu pikku talonsa ovella ja pyytää kevättä kiirehtimään, sillä kevään mukana tulee Vendi.

End of Project Gutenberg's Pekka Poikanen (Peter Pan), by J. M. Barrie

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK PEKKA POIKANEN (PETER PAN) ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works,

by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up,

nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, “Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation.”
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain “Defects,” such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the “Right of Replacement or Refund” described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you ‘AS-IS’, WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and

distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.